

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 "
3 luni	8 "
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA

BUCUREȘTI

11 — Strada Artei — 11

In dosul Palatului Justiții

SUMAR:

Roba avocaților, de d-l I. N. Gesărescu.

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ:

Curtea de casație, s. I: *D-r Heinrich Wilhelm Chern cu Elena P. D. Hași Ion și Ana și N. Negri*;Idem, s. II: *Iosif Iosif Aldulea și Iosif Olaru, reg. de competență, cu o Observație de d-l St. Scriban*;Curtea de apel din București, s. II și Trib. Ilfov secția de notariat: *Căpitan V. Oprea cu Ecaterina Panaitescu și Minist. de finanțe, cu o Observație de d-l D. Alexandresco*;Trib. jud. Gorju: *Preotul Ion Bălan cu Andrei Coiciulescu, Niță Dumitrașcu Rușetu și alții, pentru posesiune*;Judecătoria ocolului Cloșani (Mehedinți): *Avram Racofeanu cu Gheorghe S. Ciurea cu o notă*;

Centenarul Codului civil, de d-l Anghel Nicolau;

Jurisprudență Veche.

Roba avocaților

De când consiliul de disciplină al baroului de Ilfov, a luat decizia ca corpul avocaților să poarte roba când pledează în fața instanțelor judecătorești, s'au pornit o serie de articole, mai mult sau mai puțin obiective, mai mult sau mai puțin interesate care cu furie au combătut această decizie.

N'a fost aproape număr din cele două singure reviste de drept ce le avem, fără să apară și ceva despre roba avocaților; ba cestiunea a trecut și în jurnalele politice.

Ziarul nostru «*Curierul Judiciar*» a propus și un plebiscit.

De ce atâta sgomot? Pentru ce această vânătoare contra robei avocaților?

S'au prezentat o sumă de cestiuni juridice, arzătoare, la ordinea zilei și nu s'a scris un cuvânt asupra lor.

Am avut legea libertății individuale, una din cestiunile cele mai importante în materie penală. Erau modificări de principii într'insa, și cu toate acestea legea a trecut ne observată, s'a votat de către Corpurile legiuitoare ca și cum ar fi fost o lege de schimbare de comună. Nimeni n'a discutat asupra ei, nimeni n'a scris un cuvânt asu-

pra oportunității sau neoportunității ei, asupra economiei, asupra caracterului ei juridic.

Tocmai târziu, după ce legea s'a votat și s'a aplicat o bună bucată de timp, s'a scris un articol de d-l Profesor Tanoviceanu, care ierte-ne să o spunem avea o notă mai mult personală de cât obiectivă (1).

A mai fost la ordinea zilei, modificarea legii de procedură civilă, una din cele mai importante legi și pentru magistrat și pentru avocat; atât de importantă în cât s'ar putea cu drept cuvânt numi *Călăuza avocatului și a magistratului*, și cu toate acestea, *nos maitres* au stat aproape în expectativă, atât în parlament cât și afară din parlament.

Cât de necesare ar fi fost discuțiunile asupra legii de procedură! Câte lumini, câte învățături n'am fi tras și noi și magistrații din acele discuțiuni!

Totuși, foarte puțină cinste s'a făcut acelui proiect. S'a votat aproape fără discuții. Că s'au ținut câte-va conferințe și s'au scris câte-va articole unde se critica modificarea cuvintelor din *proces în pricină, din defendor în pârât* etc., aceasta este departe de cea-ce se chiamă discuție asupra unei legi.

A mai fost legea așa numită a proprietarilor. Câte principii de procedură și de drept nu se modificaū printr'insa! Câte principii noi nu se inscriaū în ea!

De la procedura ordinară, ca prin farmec s'a trecut la o procedură excepțională și sumară. S'a suprimat dreptul de opoziție; se execută o hotărîre judecătorească ne rămasă definitivă etc. Cine a scris un cuvânt? Cine a deschis gura în parlament?

A venit însă roba avocaților în joc și dintr'o măsură pur administrativă și disciplinară, care nu trebuia să treacă pragul palatului de justiție, s'a transformat într'o cestiune din cele mai veninoase și plină de discordie.

(1) Veți *Curierul Judiciar*, No. 28, 29 și 30 din 1903.

N'a fost destul presa, n'a fost destul discuțiunile arzătoare de fie-ce moment din palatul justiției; cestiunea s'a adus și în parlament!

Două zile a discutat Senatul un proiect de lege care a fost respins.

Trei zile a preocupat Camera un alt proiect care s'a primit și asupra căruia Senatul va fi din nou chemat în curând să se pronunțe!

Și câte pasiuni nu s'a deschis cu ocazia discuțiunilor! Și cât fosfor nu s'a descărcat! S'a împărțit lumea în două tabere: *robiști* și *anti-robiști*.

Aceasta 'mă-aduce aminte un proces celebru care a pasionat o bucată de vreme un oraș din Grecia, proces numit: *umbra măgarului*.

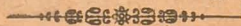
Un oare-care negustor și-a închiriat măgarul la un concetățean, pentru a se duce cu el la târg. Pe drum călătorul, fiindu-i cald și cum ardea soarele, opresce animalul, descalcă și se așază a se odihni la umbra măgarului.

La reîntoarcere, proprietarul auzind despre acest lucru, reclamă chirie și pentru umbră. De aci proces. Advocații se împart în două, magistrații asemenea. Cestiunea ese din templul justiției și pasionează în așa grad pe cetățeni, că se împart și ei în două tabere: unii partizani ai măgarului, alții ai umbrei.

Au venit evenimentele din China, și lumea atrasă către extremul orient, a uitat de măgar și s'a liniștit.

Extremul orient și astăzi e în flacări ca și atunci. Și, fără a mai face alte comentarii: nu cred oare, robiștii și antirobiștii noștri, că ar fi mult mai util pentru noi toți, ca această desfășurare de forțe să o întrebuițăm pentru alte cestiuni de un interes mai general? Nu cred oare, că o atât de mare activitate cerebrală pentru o atât de neînsemnată cestiune, coboară prea mult nivelul discuțiunilor noastre parlamentare? Eu cred că da și a sosit momentul să zicem: destul.

I. N. Cesărescu

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția I

Audiența de la 19 Ianuarie 1904

Președinția D-lui CH. PHEREKYDE, Președinte

D-r Heinrich Wilhelm Chern cu Elena P. D. Hagi Ion și Ana N. Negri și N. Negri ca soț

Tablou de ordinea creditorilor. — Contestații la tablou. — Hotărârea tribunalului. — Apel. — Termen. — (Art. 580 din Pr. civilă).

Încheeri preparatorii. — Încheeri prin care se amână deliberarea asupra unui proces. — Dacă trebuie să fie date în ședință publică. — (Art. 118 din Pr. civilă).

1. Termenul de apel în contra hotărârilor tri-

bunului date asupra contestațiunilor la tabloul de ordine a creditorilor este de 15 zile de la pronunțarea sentinței.

2. Legea de Procedură civilă nu cere ca diferitele încheeri pentru amânarea deliberărilor să fie pronunțate în ședință publică sub pedeapsă de nulitate.

Decisiunea No. 22/904. — Respins recușul făcut de D-r Heinrich Wilhelm Chern, contra deciziei Curții de apel din Bugurești, s. I, No. 192/902, în proces cu Elena P. D. Hagi Ion ș. a.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier C. C. Ștefănescu;

Pe d-l avocat Petre Borș în dezvoltarea motivelor de casare; și

Pe d-l avocat B. Missir în combateri.

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

• Exces de putere pentru neconsiderarea art. 118 Pr. civilă și prin consecință neaplicarea art. 580 din Cod de pr. civ.

• D-na contestatoare Elena Hagi Ion a cerut în prealabil Onor. Curții de apel să mi respingă apelul meu ca tardiv, adică ca făcut peste termenul de 15 zile prevăzut de art. 580 Pr. civ. în materie de contestațiune la tabloul de distribuirea prețului. Eu m'am opus cu energie la aplicabilitatea precitatului text de lege pe motiv că am fost în absolută imposibilitate materială de a avea cunoștință de ziua pronunțării hotărârii tribunalului și aceasta din o cauză bine cuvântată și provenind din negligența însăși a tribunalului, care a neconsiderat regula publicității prescrisă ca o formă esențială de procedură pentru garanția justițiabililor prin art. 118 Pr. civ. Publicitatea tuturor audiențelor prin urmare a jurnalelor tribunalelor, este o regulă obligatorie prevăzută de menționatul articol și care neobservându-se cată să atragă necesarmente anularea hotărârii ce s'a dat cum și a tuturor lucrărilor ce s'a urmat. M'am plâns că tribunalul trebuind să se pronunțe asupra zisei contestațiuni în ședință de la 29 Mai 1902, a amânat pronunțarea la 1 Iunie, apoi la 4 Iunie și în fine la 5 Iunie 1902, când zice că s'a pronunțat dar toate aceste jurnale nu sunt date în ședință publică și nici că rezultă cel puțin din ceva în mod oare-care că s'ar fi dat în audiență publică cum cere legea.

• Modul de procedură a Onor. Curții de apel de a ratifica atari acte anulabile ale tribunalului care mi-a ridicat puțința cunoștinței termenului de pronunțare a hotărârii tribunalului și a mi respinge injust ca tardiv apelul meu este o neconsiderare a art. 118 Pr. civ. și un vedit exces de putere.

Având în vedere decisiunea supusă recursului prin care s'a respins ca tardiv apelul făcut de recurentul de astăzi D-rul Heinrich W. Chern, în contra sentinței trib. Ilfov No. 212/902, pronunțată asupra contestației ridicate la tabloul de ordine a creditorilor def. Pavel Hagi Ion;

Considerând că după art. 580 din Procedura civilă, termenul de apel în contra hotărârilor tribunalului date asupra contestațiunilor la tabloul de ordine a creditorilor va fi de 15 zile de la pronunțarea sentinței;

Că în speță sentința tribunalului atacată cu apel a fost dată și pronunțată în ședință publică în ziua de 5 Iunie 1902;

Că de și nu se constată că acea sentință este dată cu observarea regulilor privitoare la publicitatea ședințelor coprine în art. 118 din Pr. civ. se susține însă că încheerile tribunalului prin care s'a amânat deliberarea procesului nu sunt date în ședință publică așa că recurentul n'a știut ziua în care s'a pronunțat tribunalul;

Considerând că nicăeri legea de procedură nu cere ca diferitele încheeri pentru amânarea deliberărilor să fie pronunțate în ședință publică sub pedeapsă de nulitate a hotărârii;

Că hotărârea atacată cu apel fiind dată cu observarea

regulelor din art. 118, cu drept cuvânt Curtea de apel a respins apelul făcut în contră-ei ca tardiv, de oare-ce a fost făcut după expirarea celor 15 zile prevăzute de art. 580;

Că dar Curtea n'a violat dispozițiunile articolelor menționate și de aceea motivul de casare e neintemeiat. Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul, etc.

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, Secția II

Audiența de la 31 Ianuarie 1903

Președenția D-lui N. MANDREA, Președinte

Iosef Iosef Aldulea zis și Iosef Olaru, regulament de competență

Competință. — Regulament de competență. — Răniri grave.—Moartea pacientului după 40 de zile la rănire.—Delict saŭ crimă? — (Art. 525 Pr. penală; art. 186, 239 și 241 Cod penal).

In cas de răniri și loviri grave, dacă pacientul a încetat din viață după 40 de zile de la ziua când a fost lovit și rănit, moartea sa nu se mai poate imputa autorului lovirilor și rănirilor, și deci acesta nu poate fi urmărit de cât pentru delictul de loviri și răniri grave, delict prevăzut și pedepsit de art. 239 din C. penal, și aceasta fără deosebire dacă pacientul a fost un simplu particular saŭ un funcționar public, lovit și rănit în exercițiul funcțiunei sale.

Decisiunea 124/903. — Regularea competenței în urma unei divergențe, în cauza lui Iosef Iosef Aldulea zis și Iosef Olaru.

Curtea,

Ascultând citirea raportului făcut în cauză de d-l consilier G. P. Petrescu;

Pe d-l procuror de secție St. Stătescu, în conclusiuni.

Deliberând,

Având în vedere că se constată în fapt, că în urma ordonanței de urmărire No. 1283 din 19 Iulie 1902 a Judecătorului de instrucțiune de pe lângă Trib. de Muscel, parchetul a trimis în judecata Trib. pe numitul Iosef I. Aldulea pentru că în ziua de 30 Mai 1902 a lovit și rănit cu voință pe Gh. Vălimăreanu, cauzându-i incapacitate de lucru, delict prevăzut și pedepsit de art. 239 C. penal; că pe când afacerea era pendinte înaintea trib. pacientul încetând din viață și anume în ziua de 8 August 1902, adică dupe 69 de zile de la data lovirilor, trib. prin sentința cu No. 1378/902 (*) zice că acest eveniment a transformat delictul imputat inculpatului în crima prevăzută de art. 241 Cod pen. (răniri și loviri cari au cauzat moartea), făcându-l pe I. I. Aldulea justițiabil de Curtea cu jurați, și în consecință și declină competența de a-l judeca;

Având în vedere că prin aceasta, Trib. de Muscel a cărei sentință a rămas definitivă se pune în conflict cu judele de instrucțiune de pe lângă acelaș tribunal, a cărei ordonanță este asemenea definitivă, și prin urmare cursul justiției fiind întrerupt e loc de a se da un regulament de competență;

Considerând că soluțiunea conflictului precum și designarea instanței competente de a judeca această afacere, depinde de cesțiunea de a se ști dacă moartea survenită după lovitură trebuie considerată ca un rezultat al acelor lovituri, ori când ea s'ar întâmpla saŭ numai dacă ar surveni într'un termen oare care;

Considerând că moartea din lovituri putend surveni după împrejurări mai curând saŭ mai târziu, intențiunea legiuitorului n'a putut fi nici de a ține judecata inculpatului în suspensiune până la complecta vinde-

care a pacientului, nici de a lăsa ca prin o judecată pripită să se sustragă pe inculpat de la o pedeapsă bine meritată, căci în cazul d'intei ar fi fost a supune pe inculpat la o adevărată tortură, ținându-l adese ori un timp îndelungat, în nesiguranța pedepsei ce-l așteaptă, și a cărui gravitate ar urma să atârne de la o întâmplare necertă; iar în cazul din urmă ar fi fost a lăsa ca natura pedepsei să se determine prin activitatea mai mare saŭ mai mică a agenților instrucției;

Considerând că pentru a înlătura alt îndoit inconvenient, legiuitorul bazându-se pe o opiniune în genere admisă în știință, a pus în art. 186 Cod penal, principiul că nu se poate atribui inculpatului de lovitură de cât moartea pacientului survenită în termen de 40 zile după lovitură;

Considerând că deși acest principiu este edictat cu ocaziunea pedepsei atacurilor urmate în contra funcționarilor publici, nu se poate zice că el e aplicabil numai în acest cas special, căci calitatea de funcționar dacă poate agrava o pedeapsă nu poate însă schimba natura faptului care rămâne același, de unde rezultă că fiind nu o analogie, ci o ipotesă identică în art. 241 cu cea din art. 186, urmează că regula înscrisă în unul din aceste articole să fie comună la ambele casuri;

Considerând că nu se poate zice că argumentând ast-fel se contravine principiului că în materie penală interpretarea trebuie să fie restrictivă, căci această regulă e creată pentru a nu se îngreua poziția delinquentului, peste voința expresă a legiuitorului, nu împedică de a se argumenta de la un cas identic la altul, când interpretarea nu este defavorabilă delinquentului;

Considerând dar că de vreme ce în specie se constată că moartea pacientului a survenit după trecerea termenului de 40 zile, ea nu mai poate fi pusă pe seama lui Iosef I. Aldulea, care rămâne a fi judecat de trib. de Muscel, ca inculpat pentru delictul prevăzut de art. 239 Cod penal;

Pentru aceste motive, Curtea, regulând competența, trimite afacerea spre a fi judecată de Trib. Muscel, etc.

Adnotațiune.—Decisiunea de mai sus a su-premei Curți atingând, în treacăt, chestiunea regulamentului de competență și a autorității lucrului judecat, se oprește asupra punctului de a se ști dacă dispozițiunea din art. 186 C. p., relativă la termenul de 40 de zile, se aplică și în cazul art. 241 C. p. Fiind-că ne-am ocupat altă-dată despre primele două chestiuni (1), nu ne vom opri de cât asupra celei din urmă.

Art. 186 C. p. spune că dacă loviturile cauzate agenților și funcționarilor prevăduți de art. 184 și 185 C. p. au cauzat moartea acelora în termen de 40 de zile, culpabilul se va pedepsi cu munca silnică pe timp mărginit. Ne aflăm dar în fața unor lovituri cauzătoare de moarte aplicate unor agenți și funcționari publici, fapt ce se pedepsește numai cu reclusiunea dacă victima e un simplu particular, specie prevăduță de art. 241, C. p., care numai vorbește despre termenul de 40 de zile.

În ambele casuri, legiuitorul nu se ocupă de voința agentului, ci se uită numai la rezultatul final al lovirilor, ast-fel că, din acest punct de vedere, art. 186 și 241 C. p. derogă de la regula

(*) A se vedea publicată în *Curierul Judiciar*, No. 7 din 1903.

(1) Veți *Curierul Judiciar*, No. 13 și 53 din 1903.

că *in maleficiis voluntas spectatur, non exitus* ⁽²⁾.

Art. 241 C. p. prevădând că loviturile cari au cauzat moartea se pedepsesc cu reclusiunea, face din *letalitatea* violențelor o circumstanță agravantă, nu o circumstanță constitutivă a faptului principal de lovire și răniri voluntare, ast-fel că *letalitatea* trebuie să formeze obiectul unei chestiuni distincte ce trebuie pusă juraților, sub pedeapsă de nulitate a verdictului ⁽³⁾.

Ceea-ce este însă necesar și indispensabil în acelaș timp, e ca să existe un raport de causalitate între lovituri și moarte, ast-fel că puțin importă dacă răniurile sau loviturile sunt mortale prin ele înși-le sau au ajuns așa din cauza debilității victimei ⁽⁴⁾.

Dacă dar moartea se datorește imprudenței victimei, nepriceperii medicului sau unei boale posterioare lovirilor sau răniurilor ne pricinuită însă de acestea, aplicațiunea art. 241 trebuie înlăturată.

Acestea odată expuse ne întrebăm: cât timp trebuie să treacă între lovirii sau răniuri și între moartea pacientului, pentru ca aceasta să poată fi pusă în sarcina acuzatului? Casațiunea, în două decisiuni nepublicate până acum, a dat două soluțiuni contrazicătoare. Așa la 14 Ianuarie 1902 ⁽⁵⁾ a hotărât că termenul din art. 186 se aplică și în cazul articolului 241, iar la 1 Aprilie ⁽⁶⁾ același an, a admis soluțiunea contrară.

Tribunalul Muscel, de asemenea, a consacrat ultima soluțiune pe care a sfărâmat-o suprema curte, prin decisiunea ce adnotăm ⁽⁷⁾.

În considerantele sentinței, tribunalul Muscel ajunge la conclusiunea că e chestiune de fapt aceea de a se ști dacă moartea se datorește lovirilor și, ca atare, lăsată la suverana apreciere a juraților.

Vechii penaliști ca Farinacius (Quaest. 127, No. 40) și Jousse (III, p. 497), aplicaū termenul de 40 de zile și în cazul art. 241 c. p., ceea-ce e, observă Garraud, inadmisibil după sistemul codului nostru penal ⁽⁸⁾. De altmintrelea acesta e și opiniunea casației franceze ⁽⁹⁾, după care e o chestiune de fapt aceea de a se ști dacă lovirile și răniurile au cauzat sau nu moartea.

Suprema curte, pentru a ajunge la conclusiunea

că dispozițiunea din art. 186 se aplică și la art. 241 c. p., zice că art. 186 edictează o regulă generală, căci *calitatea de funcționar* nu poate schimba natura faptului, așa că art. 186 nu cuprinde de cât aplicațiunea unui principiu general. În fine, suprema curte mai spune că o atare interpretare vine în favoarea inculpatului, așa că nu e contrară principiilor de drept admise în asemenea materie.

Doctrina mai cunoaște și alte casuri unde dispozițiunea unui articol oare-care e întinsă în ipoteze analoage. Așa art. 91 c. p., care definește ce se înțelege prin cuvântul armă, nu se aplică numai la crimele și delictele în contra liniștei Statului, ci și în alte casuri analoage, unde e nevoie a se ști ce a înțeles legiuitorul prin termenul armă.

Argumentul însă invocat de suprema curte după care *calitatea de funcționar* a victimei dacă poate agrava pedeapsa, nu poate schimba natura faptului, nu ni se pare de loc concludent, căci în un cas analog, aceeași Inaltă instanță a dat o soluțiune opusă. Ast-fel, lovirile aplicate părinților de către copiii sunt considerate ca constituind un *delict special*, de competența tribunalului, nu a judecătorului de pace ⁽¹⁰⁾.

Iată dar un cas unde Curtea de casație a găsit motive puternice pentru a conchide că și *calitatea pacientului* poate schimba natura infracțiunei, jurisprudență socotită ca temeinică și definitivă.

Or, dacă e așa, cum să întindem, fără a cădea în arbitraritate, dispozițiunea art. 186 C. p. și în alte casuri? Tăcerea legiuitorului nu înseamnă oare că el a lăsat la suverana apreciere a judecătorului dacă moartea se datorește sau nu agresorului? De altmintrelea limitarea aceasta la 40 de zile mi se pare și nedreaptă, căci pot fi casuri unde, cu siguranță, moartea se întâmplă și la patru sau cinci luni. Ba une-orî moartea vine și după un an, cum e în cas de leziune a capului sau a peptului ⁽¹¹⁾.

Față de toate aceste împrejurări, socotesc mult mai temeinică părerea contrară, adoptată odinioară de suprema curte și la care, imi place a crede, că va reveni, căci adevărurile juridice renasc ca sfinxul din cenușa lor proprie.

Ștefan Scriban

⁽²⁾ *Faustin Hélie*, III, 995, ed. 5-a.

⁽³⁾ *Garraud*, IV, 1716, ed. II-a.

⁽⁴⁾ *Ibidem*.

⁽⁵⁾ No. 43/902.

⁽⁶⁾ No. 402/902. Vezi *Curierul Judiciar*, No. 7 din 903 cu adnotațiunea d-lui Ionescu-Dolj, care se pronunță în sensul că termenul de 40 de zile din art. 186 nu se aplică și la art. 241 c. p.

⁽⁷⁾ Tribunalul Muscel, No. 1370 din 1902. *Curierul Judiciar*, No. 7 din 1903.

⁽⁸⁾ *Ibidem*, No. 6, p. 684.

⁽⁹⁾ D. 53, I, 318.V. *Blanche*, IV, 580.

⁽¹⁰⁾ Cas. II, No. 12/94, 127/94, 232/95; Cas. S. V., No. 498/95, 443/96; Cas. II, No. 2571/97, 911/900, *Curierul Judiciar*, No. 81 din 1900.

⁽¹¹⁾ *Taylor*, med. legală, trad. Henry Coutagne, p. 311. În același sens *Garraud*, *ibidem*, p. 684, No. 6.

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI, Secția II

Audiența de la 13 Decembrie 1903

Președenția D-lui I. CERKEZ, Președinte

Căpitan V. Oprea cu Ecaterina Panaitescu și Minist. de finanțe
Decisiune civilă No. 291

Dotă.—Restituire.—Pensiune.—Urmărire.—Dacă pensiuina se poate urmări pentru restituire de dotă. — Pensiune acordată militarilor pentru răniri căpătate în timpul războiului. — (Art. 15 din legea de la 4 Ianuarie 1878; art. 185 și 187 C. civ.; art. 409 și 740 Pr. civilă).

Soția poate urmări, pentru restituirea dotei sale, pensiunea de retragere a soțului său nu numai când a fost funcționar civil, ci și când a fost militar și sub ori-ce titlu ar avea pensie.

Ast-fel, dănsa sa și moștenitorii săi pot urmări pensiunea soțului, chiar dacă această pensiuine i-a fost acordată ca militar pentru răniri ce i s'ar fi cauzat în timpul războiului.

S'au ascultat d-l avocat Pietraru din partea apelantului Căpitan V. Oprea; d-l avocat P. Capeleanu din partea creditoarei intimată Ecaterina Panaitescu și d-l avocat Al. Zăuceanu din partea terțiului poprit Ministerul de finanțe.

Curtea deliberând,

Având în vedere apelul făcut de Căpitanul V. Oprea în contra sentinței tribunalului notariat Ilfov No. 356 din 1903;

Având în vedere motivele de fapt și de drept din sentința apelată pe care Curtea și le însușește în totul;

Considerând, afară de aceasta, că legiuitorul prin art. 409 Pr. civ. a voit, când este vorba de restituirea averii dotale, să acorde soției dreptul de a urmări nu numai pensiunea funcționarilor civili, ci și a militarilor de ori-ce categorie;

Că această dispozițiune a legii este generală și, prin urmare, nu se poate face nici o distincțiune între diferitele pensii de retragere acordate militarilor;

Având în vedere că, în specie, de și pensiunea de retragere încuviințată apelantului este acordată pentru răniri ce i s'au cauzat în timpul războiului, și prin urmare, conform art. 15 din legea de la 4 Ianuarie 1878, nu se putea urmări de cât în casurile arătate în art. 185 și 187 Cod civil;

Având în vedere, însă, că această dispozițiune a legii speciale din 1878 este contrarie dispozițiilor art. 409 din legea posterioară de procedură civilă, și prin urmare, ea este abrogată conform art. 740 din noua lege de Pr. civilă;

Având în vedere dar că și motivul bazat pe art. 15 din legea de la 4 Ianuarie 1878 pentru pensiunile acordate militarilor răniți în război, este neîntemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

(ss) I. Cerkez, V. Râmniceanu, T. T. Djuvara, Alex. D. Dobriceanu, I. Stambulescu.

TRIBUNALUL NOTARIAT ILFOV

Audiența de la 13 Septembrie 1903

Președenția D-lui AUREL PROCOPIU, Membru

Ecaterina Panaitescu cu Căpitan V. Oprea și Ministerul de finanțe

Sentința No. 356

Dotă.—Restituire.—Urmărire.—Poprire.—Pensiune.—Dacă pensiunile funcționarilor se pot urmări pentru restituire de dotă. — Cine le poate urmări. — (Art. 409 Pr. civ.; art. 650 și 651 C. civ.).

Pensiunile de retragere ale funcționarilor se pot urmări pentru restituire de dotă, și această urmărire se poate face fie de soția înzestrată, dacă mai este în viață, fie de moștenitorii săi, dacă dănsa a încetat din viață.

S'au ascultat din partea creditoarei popritoare, Ecaterina Panaitescu, d-l avocat Paul Capeleanu și din partea debitorului Căpitan V. Oprea, d-l avocat V. Lefter, lipsind terțiul poprit Ministerul de finanțe.

Tribunalul,

Asupra cererii de validarea popririi făcută de d-na Ecaterina Panaitescu, prin petiția înreg. la No. 29044/903;

Având în vedere susținerile părților;

Având în vedere ordonanța de poprire a acestui Tribunal cu No. 8832/903;

Având în vedere procesul-verbal dresat de portărelele Nicu Ursulescu, în ziua de 10 August 1903, din care se constată că poprirea în cesiune s'a efectuat în executarea menționatei ordonanțe;

Având în vedere că petiționara și justifică cererea sa de validarea acestei popririi, prin sentința Tribunalului Teleorman cu No. 539/98, confirmată prin decisiunea Curții de apel, secția I. București No. 116/902, investită cu titlul executor și din care, se constată că d-na Ecaterina Panaitescu are să ia, de la Căpitanul Vasile Oprea suma de lei două mii opt-sute șapte zeci și opt, bani 75, cu dobândă legală de la 17 Octombrie 1897 până la achitare, ca dotă, ce a fost constituită defuncției sale surorii Anica Oprea, la căsătoria cu Căpitanul V. Oprea;

Având în vedere disp. art. 409 Pr. civ.;

Considerând, de asemenea, că legiuitorul prin disp. acestui text de lege, a reglementat anume casurile, când pensiunile de retragere pot fi urmărite;

Că prin plata dotei legiuitei soții, legiuitorul a înțeles că: dota constituită soțului, în urma desfacerei căsătoriei, ea urmează a se restitui;

Considerând, de asemenea, că prin dispozițiunile citatului text de lege, legiuitorul nu distinge dacă soția singură sa și moștenitorii acesteia, au dreptul să urmărească pensiunile de retragere pentru restituire de dotă;

Că Ecaterina Panaitescu, ca soră și moștenitoare a def. Anica V. Oprea, poate cere restituirea dotei, conform art. 409 Pr. civ., continuând drepturile decedatei sale surori, această calitate fiindu-i deferită prin lege după disp. art. 650 și 651 C. civ.;

Că, acolo unde legea nu distinge, judecata, nu poate face distincțiune și, deci, poprirea cerută de Ecaterina Panaitescu urmează a se valida.

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător Aurel Procopiu, admite în parte, cererea făcută de d-na Ecaterina Panaitescu prin petiția înreg. la No. 29044/903 și validează poprirea, etc.

(ss) A. Procopiu, M. Bals.

p. Grelier (s) Al. G. Rădulescu

Observație. — Dota, fiind adusă bărbatului spre a-l ajuta la susținerea sarcinilor căsătoriei (art. 1233), *ad sustinenda onera matrimonii* (1), trebuie să fie restituită femeii, sa și reprezentanților ei, de câte ori aceste sarcini au încetat: *Cessante causa, cessat effectus*. «*Soluto matrimonio, solvi mulieri dos debet*», dice legea romană (2).

Imprejurările care atrag astăzi restituirea dotei sunt: 1° Desfacerea căsătoriei, fie prin moarte,

(1) Cpr. art. 1622 C. Calimach, 1218 C. austriac. Vezi t. VIII a Coment. noastre p. 122.

(2) L. 2. Pr., *ab initio*, Dig., *Soluto matrimonio*, 24. 3.

fie prin transcrierea hotărîrii de divorț; 2° separația de patrimonii; și 3° absența unuia din soți (art. 1271 C. civ.). Acest text nu există în Codul francez, ci este adaos de legiuitorul nostru. Soluția admisă de dînsul este însă admisă și în Franța, în baza principiilor generale (3).

Femeea dotală, neputînd, prin actele și obligațiile sale, să-și compromită dota, de aci rezultă că ori-ce restituire anticipată, făcută în timpul căsătoriei, care ar fi adus pierderea dotei, afară de cazul separației de patrimonii, ar fi nulă și neavenită (4).

Dota se restituie nu numai femeii, dar și moștenitorilor ei, când ea a încetat din viață. Presupunînd că bărbatul, căruia incumbă obligația de restituire, nu are de o cam dată altă avere de cât o pensie, sau o leafă, ori o recompensă națională, art. 409 din Pr. civ. prevădînd acest caz, declară pensiile de retragere, recompensele naționale și lefile eclesiasticilor, militarilor și tuturor funcționarilor plătiți de Stat, Comună sau județ, urmăribile, în această privință pînă la jumătate, cea-l'altă jumătate fiind lăsată funcționarului sau pensionarului pentru subsistența sa.

Dreptul pe care îl are însăși femeea asupra pensiei sau lefei bărbatului său, îl are necontestat și moștenitorii ei; căci art. 409 din Proc. civilă declară o parte din aceste bunuri urmăribile pentru plata dotei datorită soției legiuite, fără a distinge dacă acțiunea în restituire se exercită de însăși femeie, sau de moștenitorii ei. Bărbatul nefiind, în adevăr, de cât un depositar al dotei, trebuie s'o restituie acelor în drept, fie femeii, fie moștenitorilor săi; și nu era nici o rațiune ca pensia sau lefa lui, care este urmăribilă pentru o parte oare-care în favoarea soției, să fie cu totul scoasă din comerț în privința moștenitorilor ei.

Iată însă unde cesiunea devine mai delicată:

Femeea sau moștenitorii ei, pot să urmărească, în limitele determinate de art. 409 Pr. civ., pensia bărbatului militar dobîndită în timp de război, în baza legii din 4 Ianuar 1878?

Dificultatea provine de acolo că art. 15 din această lege dispune că asemenea pensii nu pot fi înstrăinate, și nu pot fi urmărite sau sechestrate de cât pentru alimentele ce pensionarul militar ar datori copiilor (art. 185), sau părinților săi (art. 187 C. civ.).

Curtea din București răspunde prin decizia ce publicăm astăzi, că această dispoziție a legii din 1878 este abrogată prin art. 409 din Pr. civilă.

(3) Cpr. Guillaouard, *Contrat de mariage*, IV, 2119. Aubry et Rau, V, § 540, p. 624. Arntz, III, 605, și toți autorii.

(4) Cpr. Cas. rom. (24 Noembrie 1903) *Curierul Judiciar*, din 1904, No. 8. Veđi și t. VIII a Comentariilor noastre, p. 422, text și nota 3.

Or, tocmai aceasta este îndoelnic, pentru că este de principiu, în materie de abrogarea legilor, că o lege generală posterioară, precum este Pr. civ., nu poate să abroge pe cale tacită o lege specială, precum este legea din 1878 asupra pensiunii militarilor morți sau rămași infirmi în timpul războiului, afară de cazul când intenția contrară a legiuitorului ar rezulta în mod clar și neîndoelnic din intenția contrară a legii generale posterioare (5): *Legi speciali per generalem non derogatur*.

Cu toate acestea, soluția dată de Curtea din București este juridică. Art. 740 din Pr. civilă declară, în adevăr, abrogate toate legile contrare Procedurii civile. Or, legea menționată din 1878, asupra pensiilor dobîndite de militari în timp de război este contrară art. 409 din Pr. civ. Deci, ea este abrogată. Ne găsim, deci, în fața unei abrogări *expresse*, iar nu în fața unei abrogări *tacite*. Legea generală putînd, după părerea unanimă a doctrinei, să abroge în mod tacit o lege specială, atunci când aceasta a fost intenția legiuitorului (6), abrogarea nu mai poate fi îndoelnică, atunci când ea este *expresă*, ca în cazul de față. Legiuitorul, fiind suveran, este liber de a-și manifesta voința sa așa cum înțelege, și acolo unde el a arătat a sa voință în mod expres, judecătorul nu mai poate sta pe gânduri, ci trebuie să aplice legea posterioară, care fie generală, fie specială, este în tot-dea-una presupusă mai bună de cât cea anterioară.

D. Alexandresco

TRIBUNALUL JUDEȚULUI GORJIU

Președinția D-lui G. MAGUREANU, Membru de ședință
Preotul Ion Bălan cu Andrei Coiculescu, Niță Dumitrașcu Rușeu ș. a., pentru posesiune

Sentința civilă No. 352

Acțiune.—Mai mulți reclamanți printr'o singură acțiune.—Când se poate face aceasta.—Indivisiune.—Divisiune.—Turburare de posesiune.—Acțiune posesorie.—(Art. 68 din Pr. civ.; art. 54 din legea timbrului).

Mai multe persoane pot fi împreună reclamante aceasta însă când există între ele o legătură de interes cu privire la pricină și când dreptul și obligațiunea lor stă pe același temei juridic sau de fapt.

Ast-fel, când mai multe persoane numai stăpînesc în indiviziune un pămînt cîl stăpînesc împărțiți, fie care pe bucată sa de pămînt, nu pot, în cas când ar fi turburați în posesiunea lor, să intente toți la un loc o singură acțiune în contra turburătorului, ci fie care în parte.

(5) Cpr. Aubry et Rau, I § 29 (*Introduction*), p. 98 (ed. a 5-a). Demolombe, I, 127. Beudant, *Cours de dr. civ. fr. (Introduction)*, I, 104, *in fine*, p. 110. Trib. Roman, *Curierul Judiciar* din 1898. No. 38. Veđi t. I, partea I-a a Coment. noastre, p. 12. Cpr. Laurent, *Avant-projet de révision du Code civil*, I, p. 200, No. 5.

(6) Veđi autorii citați *supra*, în nota precedentă.

Tribunalul deliberând, și

Având în vedere opozițiunea făcută de Preotul Ion Bălan contra sentinței civile a acestui tribunal sub No. 324/903, prin care i s'a respins ca nesusținut apelul făcut contra cărței de judecată civilă pronunțată de Judele Ocolului Vulcanu cu No. 32/902, în proces cu intimații Andrei Coiculescu, Niță Dumitrașcu Rușeu, Ion I. Popescu, Dumitru Gh. Popescu, Ion C. Davițoiu, Dumitru Chirtoc și Ion Gh. Popescu pentru posesiune.

Având în vedere susținerile părților și actele din dosar;

Având în vedere că din dispozițiunile art. 68 Proc. civilă rezultă că mai multe persoane pot fi împreună reclamante când este între ele o legătură de interes cu privire la pricina și când dreptul și obligațiunea lor stă pe același temelie juridic sau de fapt, urmează dar să vedem dacă intimații, reclamanții în prima instanță puteau toți printr'o singură cerere să reclame turburarea de posesiune a pământului lor de către pârătul Preotul Ion Bălan astăzi oponent;

Având în vedere că din discuțiunile urmate și din actele state la dosar să constată că intimații sunt împărțiți, nu stăpânesc în indiviziune bucată de pământ ce pretinde că au fost turburați în posesiune ci și că ei stăpânesc fie care bucată de pământ ce li s'a convenit din întreaga bucată de pământ în litigiu;

Având în vedere că o dată ce intimații se găesc împărțiți asupra bucății de pământ care face obiectul acestei pricină, apoi între dânsii nu mai poate fi o legătură de interes cu privire la pricina, pentru a putea beneficia de dispozițiunile art. 68 Pr. civilă și art. 54 legea timbrului ca printr'o singură petițiune să reclame turburarea de posesiune, ast-fel incidentul ridicat de oponent se găsește fondat și dar, opozițiunea și apelul cată să fie admise ca fondate.

Pentru aceste motive, redactate de d-l supleant C. Ștefulescu-Rucă, tribunalul, admite opozițiunea și anulează cererea de intentarea acțiunii făcută de intimații Const. Davițoiu, etc.

(ss) G. M. Măgureanu, C. Ștefulescu-Rucă.

p. Grefier (s) T. Marinescu Gani

JUDECATORIA OCOL. CLOȘANI, (Mehedinți)

Audiența de la 8 Iulie 1903

Avram Racoțeanu cu Gheorghe S. Ciurea

Carte de judecată civilă No. 291

Servituți. — Servitute de trecere. — Drept real imobiliar. — Exercițiul acestui drept. — Acțiune reală imobiliară. — Valoarea litigiului fixat la 10 lei. — Competință. — Două fonduri aparținând la același proprietar, din care unul infundat având drept de trecere prin cel-l'alt fond. — Vinderea fondului infundat. — Continuarea dreptului de trecere. — Vinderea fondului rob. — Respectarea dreptului de trecere. — (Art. 62 din legea judecăt. de ocol).

1. Servitutea de trecere este un drept real imobiliar, iar exercițiul acestui drept dă naștere la o acțiune reală imobiliară și cererea de a respecta dreptul unei servituți de trecere, a căruși valoare este de zece lei, este o acțiune reală imobiliară, de competența judecătorului de ocol a o judeca.

2. Când proprietarul a două fonduri, din care unul infundat și pentru care altă trecere la drumul public nu este de cât prin cel-l'alt fond, vinde imobilul infundat și continuă a lăsa pe cumpărător a trece la drum prin cel-l'alt fond, această servitute de trecere născută mai dinainte prin destinația proprietarului ambelor fonduri, trebuie respectată în urmă și de cumpărătorul fondului pe care este stabilită această servitute de trecere.

S'au ascultat din partea reclamantului Avram Ra-

coțeanu d-l avocat Voitescu și din partea pârătului G. S. Ciurea d-l avocat Papiu.

Judecata,

Asupra acțiunii intentată de Avram Racoțeanu, prin suplica înregistrată la No. 5541/903, în contra lui Gh. S. Ciurea, pentru a fi obligat judecătorește a-i respecta dreptul de servitute, asupra unui drum ce merge din curtea casei sale la șos. comunală, litigiu pe care l'a valorat cu 10 lei;

Având în vedere cererea și susținerea reclamantului și actul depus în cauză;

Având în vedere că servitutea de trecere este un drept real imobiliar, iar exercițiul acestui drept dă naștere la o acțiune reală imobiliară; că dar, în speță, cerându-se respectarea dreptului unei servituți de trecere, a căruși valoare este de 10 lei, s'a introdus o acțiune reală imobiliară, care potrivit art. 62 din legea judecătoriei de ocoale, este de competența acestei instanțe;

Având în vedere că, în fapt, din desbaterile urmate, procesul-verbal de cercetare locală datat 6 Iunie 1903 aflat la dosar, și din declarațiunile ambelor părți reese următoarele:

Simion S. Ciurea avea în cătuna Brebina o curea de moșie ce dă în sosea, la o distanță oare-care de sosea avea așezată o casă cu curtea ei împrejmuită cu gard, iar din curtea casei până la sosea prin proprietatea sa avea un drum pe care comunica; cu actul autentificat de Trib. Mehedinți la No. 2697/901 și transcris sub No. 2771/901, vinde casa cu curtea ei lui Avram Racoțeanu, reclamantul de azi, care a și intrat în stăpânirea casei, servindu-se de același drum pentru a eși la sosea, ca și autorul său, întru cât casa era departe de sosea și era de cele-l'alte părți infundată. Puțin în urmă, Simion S. Ciurea vinde, între altă avere, și terenul ce era de la casă până în sosea, pe care era și drumul lui Gheorghe S. Ciurea, care în primăvara anului acesta oprește pe Avram Racoțeanu de a se mai servi de drum, rezervându-l numai pentru dânsul. Din această cauză Avram Racoțeanu a intentat acțiunea de față, el ne mai având nici o eșire la calea publică, nici chiar cu picioarele, căci din toate părțile curței sale sunt alți proprietari;

Considerând că atâta timp cât Simion S. Ciurea era proprietarul și al casei și al terenului de la casă până în sosea, adică el fiind proprietarul și al clădirei și al terenului, putea dispune de dreptul său de proprietar pentru a desmembra proprietatea și a o greva de drepturi reale; îndată însă ce această desmembrare a început a profita altei persoane și altui fond, în speță Avram Racoțeanu, el fiind primul cumpărător, servitutea de trecere, căci ea face obiectul procesului, a început a lua naștere;

Că, dar, această servitute a luat naștere prin faptul că același proprietar a destinat un fond, terenul dintre casă și sosea, pentru serviciul (trecerea) celui-l'alt fond, casa, adică, avem o servitute născută prin destinația proprietarului;

Considerând că în timpul pe când ambele fonduri (clădirea și terenul de clădire până la sosea) erau în aceeași mână (Simion S. Ciurea), serviciul de trecere nu era de cât exercițiul dreptului de proprietate; în urmă, unul din fonduri trecând în altă mână (Avram Racoțeanu cumpărătorul casei), serviciul de trecere ce era exercițiul dreptului de proprietate se preschimbă în servitute de trecere, și întru cât prin actul de vânzare intervenit între S. S. Ciurea și Racoțeanu, aflat la dosar, părțile nu s'au vestit în mod expres asupra constituirii acestei servituți în momentul înstrăinării, urmează a se presupune că părțile au consimțit tacitamente, ca lucrurile să rămână în starea în care erau în momentul când fondurile au încetat de a mai aparține aceleiași persoane;

Având în vedere că Simion S. Ciurea vinde în urmă

terenul supus servituței, lui Gh. S. Ciurea, pârâțul de azi ;

Că, dar, pârâțul Gh. S. Ciurea intrând în drepturile autorului său Simion S. Ciurea, servitutea de trecere, stabilită de acesta în folosul lui Avram Racoțeanu, prin consimțământul făcut, în urma înstrăinării, prin actul menționat a casei, îi este opozabilă ;

Considerând că, așa fiind, urmează a se obliga pârâțul Gh. S. Ciurea, să recunoască dreptul servituței ce are reclamantul Avram Racoțeanu, pe fondul său, și să lasă liberă trecerea de la casă la sosea, după cum era și mai înainte de contestarea acestui drept, pe linia dreaptă ce cade din dreptul casei sale la sosea, după cum s'a constatat în urma arătărilor părților în litigiu, și s'a consemnat în procesul-verbal al cercetării locale ;

Având în vedere și cererea de cheltueli, judecata, în apreciere i-o fixează la suma de 10 lei ;

Văzând și art. 62 L. J. de Ocoale, 1169, 1170, 617, 622, 624, 625, 626 și 627 C. civ. și 140 Pr. civ.

Pentru aceste motive, Judecata, admite acțiunea etc. Judecător (s) Ion Anastasescu.

Notă.—Chestiunea dreptului de eșire pentru loc înfundat, fiind deja discutată, ne mărginim a trimite pe cititori la *Curierul Judiciar*, No. 46 din 1902, unde d-l Alexandresco, directorul ziarului nostru, expune pe larg materia și la *Curierul Judiciar*, No. 79/1902 unde, de asemenea, se analizează chestiunea. Vezi și *Curierul Judiciar*, No. 47/900, 83/901 și 81/903. (N.R.)

Centenarul Codului civil

La 21 Martie anul curent, stil nou, se împlinesc 100 de ani, de la promulgarea Codului civil frances. Această dată memorabilă va fi sărbătorită cu oare-care solemnitate, nu numai în Franța, ci și în toate statele, care au adoptat Codul Napoleon.

În Camera francesă s'a depus chiar un proiect de lege, în coprirea următoare :

«Camera deputaților invită guvernul să prepare celebrarea centenarului Codului civil frances, și să ceară, cu această ocazie, membrilor Institutului, Curților judecătorești și Facultăților de drept, un raport asupra perfecționărilor, ce ar fi nemerit să se aducă acestor opere magistrale pentru a-l pune în armonie cu dezvoltarea economică a civilizației noastre».

Codul Napoleon, ca ori-ce bătrân de 100 ani, are oare-care sbârcitură; dar, descendent al dreptului roman, este încă viguros, și impune respect și admirațiune. Tinerile Coduri civile italian și german, îi sunt superioare în multe părți; va trebui să fim seamă de ele la cea dintâi revisuire a Codului nostru civil, fără însă a uita nimic din recunoștința pe care o datorăm Codului Napoleon.

Ce vom face noi Românii cu ocazia acestui centenar ?

Mă adresez d-v Domnilor deputați, care ați făurit o lege, prin care ați dispus, ca peste 39 de ani de la promulgarea ei, o lege a țării să rămână neexecută încă un an !

Intocmiți vre un proiect de lege în chestia centenarului. Fiind-că însă nu pot aștepta să văd ce vor face d-nii deputați, căci serbarea e prea apropiată, mă permit a ruga cercurile juridice să ia spontană o inițiativă :

Ar fi de dorit să fim reprezentați la festivitatea de la Paris prin vre o somitate juridică ;

Ca cercurile juridice de prin diferite localități să serbeze centenarul prin conferințe asupra Codului Napoleon, și prin telegrame adresate organizatorilor. serbării din Paris.

A. Nicolau

Călărăși, 5 Februarie 1904.

JURISPRUDENȚĂ VECHĂ

JUDECĂTORIA JUDEȚULUI MUSCEL

(Anul 1836, Ghenarie 25)

Diaconu Radu și sin Ego Popa Nițu, ot Nămăești, dintr'acest județ, încă din leatu 835, Ghenarie 12, s'a arătat cu jalbă către această Judecătorie, care s'a primit sub No. 49 împotriva d-lui Trito Logofăt Nicolae Rucăreanu, de aici din Câmpu-Lung, dîcînd jeluitorii că părinții lor avînd parte în muntele Găinațu cu întărcătorile lui, au fost pus de părinții lor la tatăl pârâțului zălog. Apoi, mai în urmă, le-au pus prin zapis în scurtare ⁽¹⁾ ca să se plătească banii ce era datorii, și în multe rînduri cerînd să scoată zapisul a se socoti, nu voește După a căror jalbă vătafu de aprozi, la 7 ale trecutului Maiu, înfățișînd pe jeluitorii la judecată cu pârâtu Rucăreanu, prin vechil, D. Eftimie Fotino, gine-rile d-sale, și întrebându-se ce răspunde, zise că nu are nici un sinet, fără de cât știe că l'a avut taica d-sale în stăpînire încă până a nu se naște pârîțul, de vor fi trecuți ani cinci-zeci, la care aceasta nici jeluitorii nu tăgăduiră, că de la zălogirea părinților lor poate să fie ani cinci-zeci, dar pe urmă și-au pus partea lor de munte chiar de către dînsii în scurtare, adică în arendă, cărora cerîndu-li-se dovadă, n'au avut ca să înfățișeze, cerîndu-si soroc de zile 60, când tocmai acum la 21 ale acesteia, după trecere de luni nouă, iarăși înfățișîndu-se la judecată cu Nae fiul pârâțului, au dat jeluitorii răspuns că n'au putut găsi nici o dovadă de primenirea zălogului vechiu în scurtare, adică arendă.

De aceea, după pravilă, partea a 6-a de la cap. A, § 7, unde în soroc de ani 30 se precurmă ori-ce prigonire cum și chiar sorocu zălogirei, găsește judecata cu cale că n'au jeluitorii nici o dreptate la cererea ce fac, iar când în urmă vor putea găsi jeluitorii vrednică dovadă de a lor arătare și nu va fi trecut pravilnicul soroc de ani 30, cu tăcere împreunînd zălogu în arendă pe suma banilor datoriei, atunci și vor căuta iarăși prin judecată, și se va face urmarea cea cuprinsă în acel așezămînt ce arată că l'au făcut în arendă spre scurtarea datoriei, pe care hotărîre partea cea nemulțămîită se va înainta cu apelație către cinstitul Divan judecătoresc civil, în legiuitul soroc de luni două după primirea copieii de anafora, și cine va rămîne de judecată va fi dator a plăti cheltuelile părții ce'i dreptu după pravilă și regulament. Prețul acestei părți de munte, pe care se prigonesc, după vremea de acum, se poate urca până la suma de lei 400.

p. d. Prezident : Const. Vlădescu, șetrar.

Judecător : Dumitrache Aricescu, vel vistier.

1836 Ghenarie 25.

Notă. — Hotărîrea tribunalului de Muscel, ce publicăm astăzi, datează de aproape 70 ani. Am reprodus-o, ca o curiositate, pentru ca tinerii noștri magistrați să vază cum se motivau pe atunci hotărîrile. (N. R.)

(1) Arendă.

Toge reglementare

Pentru d-nii ADVOCAȚI și magistrați

Se găsesc de vînzare în calitate superioară

La magazinul de pălării

RUBENS

CALEA VICTORIEI, 28 ÎN FAȚA POLIȚIEI